

Útleél, hova?

PONTOSAN tizenöt nappal huszadik születésnapom után, egy franciaországi város utcasarkán életem hirtelen megváltozott, amikor meghallottam a csikorgó kerekek hangját, majd egy autó ajtajának becsapódását. Két pisztolyos férfi kiugrott a rendőrautóból, bilincsbe vertek és elvittek. Az egész nem tartott tovább harminc másodpercnél. Soha többé nem tartoztam a rendes emberi lények sorába. A Gestapo, a vallatások, az arcomba irányított fénycsóva, éjszaka és nappal egybemosódva. Az SS pribékek döngő léptei a folyosón hajnalban – ma végeznek ki vagy holnap? Buchenwald fagyos udvarai, a sínek a zuhanyozó makulátlan csempealjzatában – vízfürdő lesz vagy gázfürdő, és aztán..., és aztán... egy ember halála nem fontos, de az Ember halála? Az ember gyermekének halála, összes álmával, reményeivel, a szépségbe, szeretetbe, az élet mélységébe vetett hitével, mely élet olyan lesz, mint egy meghódítandó kincseskamra, egy felfedezendő földrész, egy felfedendő titok. És akkor..., és akkor SEMMI. A halál legalább valami. De a semmi?

Azon a november 15-én, a Homo sapiens eljövételének harmincezedik évszázadában, ott találtam magam mezítelenül, elpusztítva. Inkább úgy éreztem, ez az idők kezdete, vagy a vége. Halott az Ember? Éljen soká az Ember! Mi értelme van egy lüktető szívnek... tudománya, evangéliumai és könyvei nélkül – ország nélkül, törvény nélkül?

Minden halott, vagy még meg sem született. Csak egy lüktető szív létezik, mintha az Özönvíz előtt lennénk, vagy utána. Csak egy földi faj gyermeke áll egy hatalmas és üres tengerparton, egy sirályra veti tekintetét, amint szárnyra kap, mintha a világ kezdeténél lenne.

Tehát, mi értelme van egy szívnek tudomány, tudás nélkül, hisz minden tudás darabokra hullott, vagy még meg sem született? Egy szív reményért dobog, jövőbe vetett hitért. Óriási, kihívásra váró kalandnak látja a világot – de mi felfedezendő marad, amikor minden régi cél halott, amikor az ember egész tudománya halott, amikor az összes isten halott, vagy még meg sem született?

Ez szörnyűség. Ez gyönyörűség.

Nincs több remény – csak az ismeretlen Remény.

Abban az Időben járunk, amikor az Ember születni készül.

Eleget játszottunk már elektronikus játékszereinkkel penicillin-nel és számítógép-programozott kromoszómákkal – mi van, ha eljött egy másik játék ideje? Mi van, ha eljött az idő egy másik felfedésre egy tiszta szívdobbanásban? Egy ismeretlen ember ideje viseltes kabátja alatt?

Huszonkét évesen, elhagyván azt a poklot, ölembe ültettem az Életet – e csalfa boszorkányt –, és szenvedélyesen így szóltam hozzá: „Most csak te és én. El fogod árulni nekem titkodat, és csak semmi halandza – a titkodnak semmi köze a könyvekhez vagy a tudományhoz vagy a gépezetekhez, nem nyugatról, keletről vagy bármely országból származik, hanem az igaz Föld Országából. Titkodat, ami ott lüktet meztelen szívemben.”

Felforgattam eget és földet. Megpróbáltam mindent. Ó, hogy akartam kényszeríteni ezt a lepusztított emberi húst, ezt a kiürített, elátkozott és gyönyörűség Földet, hogy kiköpje titkát. Földrészen rohantam végig, hallgattam Théba és Luxor gongjainak fátyolos hangját, koptattam Afganisztán vörös porba burkolódzó útjait, és Greco-buddhista koponyákat ástam ki, de még mindig hiányzott ajkaimról a mosoly. Megmásztam a Himalája bérceit, Rajput kincsei után kutatva sólymok fészkeibe vájtam ujjaim; vadul szívtam az ópiumot, zörgettem e test minden ajtaján, de mégsem leltem a titokra; elmerültem Guyana párás dzsungelében, hallgattam éjszakánként a vörös majmok visítózását, mint valami ősi állatkórust a világ

kezdetén. Keresztül-kasul bejártam Brazíliát és Afrikát, arany vagy csillámkő bányák után kutatva, találjak már bármit, de a Bánya belül még mindig nem adta titkát. Visszatértem, hogy körbeutazzam Indiát, felfedeztem a jógik titkát, meditáltam velük, elvesztettem önmagam velük a tudatosság kopár csúcsain, de a Föld, ez a Föld, még mindig nem tárta fel Csodáját. Útszéli koldusnak szegődtem, csontig elhasználtam e testet, templomok hűvös kövén imádkoztam, minden ajtón zörgettem, de az Ajtó, mely kiengesztelhetette volna szívem, nem nyílt meg.

És újra mezítelen voltam. Nincs hát más remény, mint elektronikus készülékeket, bombákat és hamis vagy igaz bölcsességeket felhalmozni, melyek Mennybe repítenek, de hagyják e Földet két lábon megrohadni?

Ekkor harminc voltam.

Még mindig az emberiség színre lépése utáni harmincezredik évszázadot írtuk. Mi? Hát mindez, az összes évmillió csak arra kellett, hogy odajussak, hogy itt flangálok szürke flanel öltönyben, bőrönddel kezemben, és pecséttel az útlevelemben? Útlevél, de HOVA? Egy pecsét, de MINEK? Mi történt az Emberrel, mint nagyszerű kalanddal, mint felfedezésre váró titokkal, mint ismeretlen kincsesbányával?

Párizsban születtem. Születhettem volna Tokióban vagy New Yorkban – de mi van a világraszületéssel? Születni valami másra, mint egy nagyapa, egy dédapa, egy egyetemi diploma, és halott könyvek felhalmozva a családi könyvszekrényben, és ugyanaz az önmagát vég nélkül ismétlő sivár kis történet angolul, franciául, kínaiul és az ember egyéb nyelvein, az Emberrel, aki meghal, és meghal újra anélkül, hogy valaha is rájönne, hogy szíve mitől dobog, és hogy egy sirály röptének látványa a homokos tengerpart fölött miért tölti meg hirtelen annyi étellel, mintha maga is tudna repülni?

Útlevelem szerint nem repülhetek, kivéve egy Boeing 747-ben.

De szívem mást mond.

S a Föld szíve elkezd mást mondani.

Harminc évesen egy napon találkoztam egy nővel, aki mást mondott. 80 éves volt akkor, de oly zsenge és vidám, mint egy kisleány. Így szólították: „Anyá”. Ez Pondicherryben történt, a Bengáli öbölben.

Anya a legcsodálatosabb kaland, amit valaha is megismertem. Ő az utolsó ajtó, a legutolsó, ami akkor nyílik ki, amikor az összes többi rácsukódott már a Semmire. 19 évig vitt magával engem a járatlan utakon, melyek az Ember jövőjébe vezetnek, vagy talán igazi kezdetéhez. Szívem úgy ver, mintha ez lenne a valaha is létezett legelső alkalom. Anya a Föld titka. Nem, ő nem szent, vagy misztikus, vagy jógi; nem Keletről vagy Nyugatról származik. Nem is csodatévő vagy guru, vagy egy új vallás alapítója. Anya az Ember titkának felfedezője, az emberé, amikor felhagy kütyüivel és vallásaival, spiritualitásaival és materializmusaival, keleti és nyugati ideológiáival – amikor ő önmaga, egyszerűen egy dobbanó szív, és egy segélykiáltás a Föld Igazságáért, egy test segélykiáltása a test Igazságáért, mint ahogy a sirály kiált a szélnek és a nyílt térnek.

Az ő titka, az ő felfedezése az, amit itt most megpróbálok elmondani neked.

Mert Anya egy tündérmese a test sejteiben belül.

Mi egy emberi sejt?

Egy másik koncentrációs tábor... egy biológiai?

Vagy egy útlevel... hova?

S.

1980. július 8.

Bevezetés

Hihetetlen rejtély előtt állunk, ami nagyon is bizonyulhat tündérmesének.

Fajunk tündérmeséjének.

Kezdjük Galapagos Archipelagonál, ahol 1835 körül, Darwinban megfogant evolúciós elmélete: a sárkánygyíkok (leguánok) nem voltak mindig sárkánygyíkok, sem az emberek mindig emberek. Azóta nem hallottunk semmi komolyabbat – semmi magával ragadóbbat, vagy mondjuk felszabadítóbbat, mert ez valójában felszabadítás a rabságból, ami után áhítózunk. De miféle felszabadulásról lehet szó a Föld felrobbantásán, vagy a megváltás, üdvözülés mennyei, vagy akár jógikus formáinak keresésén kívül, melyekről kezdjük fel-fogni, hogy változatlanul hagyják a bolygót?

„A megváltás fizikai” – mondja Anya, akinek a sejtek tudatosságába vezető kalandját éppen most készülünk feltárni. Az evolúció vitathatatlanul materialista, vagy legalábbis anyagi. De milyen fajta Anyag is az? Zárt vagy nyitott? Darwin kinyitotta, és így tett kortársa, Jules Verne is. Max Planck, Heisenberg, Einstein és impresszionista, fauvinista és pointilista barátaiak szintén kinyitották – az Anyag minden oldalán feltárult. Sri Aurobindo és Anya is ezzel foglalkozni néhány modern asztrofizikussal együtt. Akkor hát miért lenne az Anyag kevésbé nyitott a biológusok számára?

Sri Aurobindo 10 éves volt, amikor Darwin meghalt (1882). Már elhagyta Indiát, hogy megtanulja a nyugati materializmus leckéjét Londonban. Anya, jövőbeni társa, 4 éves volt Párizsban, míg Einstein 3, Ulmban.

1953-ban egy másik komoly elmélet került napvilágra, de amikor a „komoly” egy börtön aspektusát veszi fel, gyanakvókká válunk.

Mert a gerincesek 400 millió évvel ezelőtti megjelenése óta, az evolúció megdöntött szép számú „biológiát” és „filozófiát”, egyiket a másik után, beleértve a rákét, a nyúlét és az orangutánét azért, hogy tovább lépjen a következő fajhoz. Hogyan tovább – ez az, ami érdekkel minket. Tehát 1953-ban az anglo-amerikai biofizikusok egy csoportja felfedezte a működési módot, ahogy a DNS molekula másolja magát. Ez tényleg nagyon komoly. Az aminosavak lánacának elrendezése meghatározza az átörökítést: vajon egér leszünk-e vagy ember. Egy sajtóságos, varázslatos és tökéletesen tudományos molekula, a dezoxiribonukleinsav vagy DNS, feltartóztatlanul irányítja ezt az elrendeződést apáról fiúra, hacsak valamilyen röntgensugár vagy kozmikus sugárzás, vagy neutron bomba nem okoz kisiklást egy ponton a DNS sorozatban, és így a szaporodás eredménye inkább egy szörnyeteg lesz, mint egy új faj. De bárhogy álljon is a dolog, eszerint, ha a bomba időközben nem robban föl, a csírasejtek DNS-ében végbemenő, alig érzékelhető „kedvező” mutációk évezredek vagy évmillió után – melyek végül is kitesznek egy nagyobb változást – meg kellene érkezzünk egy másik fajhoz. Ez egy időhöz kötött felvetés, ami nagyon is úgy néz ki, mint egy nem kívánatos börtön. Természetesen, az a távoli új faj csak akkor tud színre lépni, ha a *Homo sapiens* jelenlegi négy és félmilliárd tagja nem állít elő elegendő patkány sapienst, akik korábban felfalják a Földet. Ez is egy nagyon komoly figyelembe veendő szempont, mert évezredekre volt szükségünk, hogy a népesség száma elérje az egymilliárdot 1830-ban, de a második milliárdhoz, már csak 100 évre, a harmadikhoz 30 évre és csak 14 évre a negyedik milliárdhoz.*

A probléma sürgető. Többé már nem állnak rendelkezésünkre évezredek az evolúcióhoz, hogy megoldjuk a feladatot – lehet, hogy már 10 évünk sincsen. Tehát hogyan tudnánk kivezető utat találni ebből a szorult helyzetből az anglo-amerikai csapat és az ismétlődő sejtmutációkhoz szükséges évmilliók ellenére?

* New York Times 1980. március 16.

Ha a megoldás nem a mennyekben vagy bármilyen jógikus fel szabadulásban van, megelhetjük-e azt közvetlenül a sejtekben és az Anyagban? Hogy az ember nem marad fenn végtelenségig emberként, még csak nem is „nemesített” emberként, ez nem vitás, ugyanúgy, mint ahogy a hulló sem maradhatott hulló a Másodkor kiszáradt mocsaraiban. Ha mi nem találjuk meg a „kulcsot”, az evolúció majd megtalálja nekünk, a biológusok ellenére.

Vajon vannak olyan dolgok, mint evolúciós „robbanások”, ahogy ezt néhány modern evolucionista állítja? Hisz a darwini természetes szelekció hosszadalmas folyamata úgy tűnik nem szolgál magyarázatul a fajok közötti nagymértékű változásokra. És ha így van, akkor mi indítja be ezeket a robbanásokat? Hetvenmillió évvel ezelőtt a dinoszauruszok hirtelen eltűntek a Föld felszínéről, elpusztultak, hogy helyet adjanak a mezei egereknek, hogy kergetőzhessenek és ugárándozhassanak.

57.412 – Elvárhatjuk ettől a testtől, ami most földi megnyilvánulásunk eszköze, hogy képes legyen fokozatosan átváltozni valamivé, ami képes kifejezni egy magasabb életet (kérdezte Anya, aki igyekezett megtalálni a „kulcsot” a fajokhoz, a test sejtjeiben), vagy el kell hagynunk e formát végképp, és belépünk egy másik formába, mely még ismeretlen a Földön? Folyamatosság lesz, vagy hirtelen megjelenik valami új?... Vajon az emberi faj olyan lesz-e, mint bizonyos más fajok, melyek eltűntek a Földről?

Ekkor 1957-et írtunk.

Darwinnak több mint húsz évre volt szüksége, hogy meg merje írni, amit megértett Galapagoson: *A fajok eredete* 1859-ben jelent meg. És még akkor is úgy érezte, hogy olyan volt „mint bevallani egy gyilkosságot”. Anya történeteit hallgatva úgy éreztem magam, mint a sárkánygyíkjait megpillantó Darwin: „Ugyan már, létezh

ilyen dolog?” Mit fog a Biológia szólni, és mit fog az Orvostudomány? És a ...? Még sincs kétség. 19 évig hallgattam Anyát, Sri Aurobindo szellemi örökösét, aki mesélte tapasztalatait. Abban az időben nem fogtam fel teljesen szavai jelenetőségét. Azután, egy nap 1973-ban, 95 évesen elment, ott hagyva engem egy dokumentum hegyet bámulva, tele értelemmel és érthetlenséggel egyidejűleg. Hét évig tartott, míg átküzdöttem magam a dokumentumokon, öklömmel verve a falat, hívva Anyát az ostoba halálon túlról, – ahogy ő nevezte –, hogy segítsen nekem megfejteni titkát. Mégis, ott van a szemem előtt, teljesen nyíltan az *Ütemterv* lapjainak ezrein, de milyen értelemmel bír egy egér tapasztalata egy dinoszaurusz számára? Mégis tele van értelemmel, *ott* van, de egy kis indítójelre van szükség, hogy helyükre kerüljenek a kirakós játék darabjai. Még három kötetet is írtam* igyekezve követni a fonalat, és felrajzolni egy utat, az ember e megérthetetlen jövőjébe. Ó, hogy kínlódtam! Néha még Conan Doyle, Sherlock Holmes-a is voltam, nagytóval és mentális logikával igyekezve megragadni valamit, ami megszűnt mentálisnak lenni. Anya a jövő faj történetéről szóló frusztráló, lenyűgöző rejtélyes krimi – hogyan készül egy jövő faj, hogyan emelkedik ki, milyen eszközökkel, milyen mechanizmusok révén? Aztán egy nap minden nyilvánvalóvá válik – de semmi sem láthatatlanabb, mint a nyilvánvaló, mert annyira közel van, hogy nem látod. Láthatnak valamit az egerek vagy a majmok az emberben? Azt kell gondolniuk, hogy a mi fára mászásunk sok kívánni valót hagy maga után, de... Tehát kutattam és elemeztem Anya kísérletét, de... Tágra nyitott szemmel bámultam – s hát igen, ez egy kicsit olyan, mint „bevallani egy gyilkosságot”. Nagyon is átéreztem, hogy mit értett ezen Darwin. Ez óriási kihívás fajunk és törvényei számára, és mégis logikus, természetes – de próbáld elmagyarázni egy egérnek, hogy a *Homo sapiens* természetes és logikus!

* *Anyá*, I. kötet: *Az isteni materializmus*, II. kötet: *Az új faj*, III. kötet: *A halál mutációja*, fordítás franciából (New York: Institute for Evolutionary Research)

Az olvasó bevezetésének egyetlen módja ebbe a jövő fajról szóló rejtély-krimibe, hogy közzétesszük Anya bizonyító erejű tapasztalatait, nyíltan, cifrázás vagy megjegyzések nélkül, mint a laboratóriumi kísérleteket. Azután haladunk visszafelé, hogy kövessük a fonalat, ami azokhoz a bizonyító erejű tapasztalatokhoz vezetett, és azután folytatjuk azokhoz, melyek a tapasztalatok egy új magjává fejlődtek ki, amíg a kirakós játék teljes nem lesz, és a következtetés elkerülhetetlen.

Nem fogunk foglalkozni semmiféle miszticizmussal vagy filozófiával, hinduval vagy mással, vagy bármilyen tudományos magyarázattal, mert hát mi is a hüllők tudománya egy ősmadár számára? Csak a kísérlet tényeivel fogunk foglalkozni, bármily furcsának is tűnhetnek azok. S mint Darwin Galapagoson, egy alapvető kijelentéssel kezdjük, amit egyetlen evolucionista sem fog tagadni. Anya első adata:

58.2811 – A fizikai Anyag fejlődik minden egyéni alakon keresztül, s egy nap képes lesz áthidalni a szakadékot a ma ismert fizikai élet és a megnyilvánulni vágyó szupramentális élet között.

A test a híd.

A test, vagyis a sejtek.

A sejtek az időhöz kötött mutációs elmélet szerint működnek, vagy talán másképpen?

Számtalan alig érzékelhető mutáció évezredekken keresztül, vagy egy hirtelen változás, „a Föld csodája” – ahogy Anya mondaná – a fajok tündérmeséje?

Azonban egy tökéletesen biológiai és földhöz kötött tündérmese.

58.145 – Úgy tűnik, csak akkor tudunk megérteni, ha a testtel értünk meg.

54.214 – A tudás a test számára azt jelenti: képesnek lenni megtenni.*

Anya a leghatalmasabb forradalom, melyet az ember véghezvitt atól a naptól fogva, hogy egy pleisztocén kori tisztás közepén az első emberszabású nekiállt számba venni a csillagokat, s kízó gyötrelmeit. ANYA, más néven Mirra Alfassa Párizsban született 1878-ban. Anyja egyiptomi, apja török. Egy évvel volt idősebb mint Einstein Anatole France kortársa, akivel osztozott finom iróniájában. Ez a „pozitivizmus” évszázada; apja és anyja „mindenre kiterjedő materialista”, a bankár és elsőrangú matematikus apa, valamint a nyolcvannyalc éves koráig Marx tanítvány anyja.

A kis Mirrának furcsa tapasztalatai voltak, amibe beletartozott a múlt és talán a jövő is; tíz évvel Pondicherry-i utazását megelőzően „álmában” megjelent Sri Aurobindo, akit „hindu istenségnek” vélt látomásában. Egyformán könnyedén bánt a magas matematikával, az ecsettel a festő állványnál, vagy a zongoránál ülve a billentyűkkel, Gustave Moreau, Rodin és Monet barátja. Nőül ment egy festőművészhez, akitől később elvált, hogy egy filozófus felesége legyen, aki elvitte őt Japánba és Kínába abban az időben, amikor Mao Ce-Tung első politikai esszéit írta, majd Pondicherrybe, ahol találkozott Sri Aurobindoval, akinél onnantól kezdve ott maradt. 30 évet töltött az ember közelében, aki a századfordulón bejelentette „az új evolúciót”: „Az ember egy átmeneti lény”. Sri Aurobindo 1950-ben bekövetkező halála után egy óriási ashram vezetőjének szerepében találta magát, ami úgy tűnt, befogadta a világ minden ellenállását. Belevetette magát a „sejtek jogájába”, és végül felfedezte a „nagy átjárót” a másik fajba. 1973-ban elszigetelten, félreértve, ellenállással és rosszakarattal körülvéve, 95 éves korában elhagyta testét.

*. A minden Anya idézet előtt álló szám az élmény teljes leírására vonatkozik, ahogy azok az *Anyai Ütemtervében* szerepelnek (New York: Institute for Evolutionary Research). Az első két számjegy jelzi a bizonyos élmény évjártát, itt 1954.

„Nem gondolom, hogy valaha is létezett nálam bárki materialistább, az ezzel együtt járó gyakorlatias józan ésszel és pozitívizmussal” – mondta később, a sejtek tudatosságát kutató veszélyes élményei időszakában – „s most már értem, hogy miért voltam az! Csodálatosan megalapozta testem egyensúlyát. Az összes magyarázat, amit kerestem, mindig anyagi természetű volt; nyilvánvalónak tűnt nekem: nincs szükség misztikumra, vagy bármi hasonló dologra – az Anyag nyelvén kell megmagyaráznod. Így biztos vagyok benne, hogy ennek semmi köze a misztikus álmodozásra való hajlamomhoz! Nem volt a testemben semmi, legkevésbé misztikus sem, hála Istennek!”

1. Új tényező

Kellett, hogy legyen fajunk történelmében egy fordulópont, de ezt valószínűleg megelőzte sok kicsi, elszórt és érthetetlen nyitás, melyet ilyen vagy olyan névvel illetünk – mert hát ki tudna felismerni egy nyitást az új fajba? Csak már teljesen emberré válván mondhatjuk: „Aha, tehát ez az ember...”. S mi több, csak sok egymást követő, megerősítő tapasztalat után mondhatjuk: nem delíriumos majmok vagyunk, vagy beteg és dekadens főemlősök; mert az új faj kezdeti valósága, hogy mindent elveszít a régiből: az ember képességei a majom gyengeségei.

Ennélfogva azok a nyitások a „másik”, szokásostól eltérő állapotokba több mint valószínű mikroszkopikusan mentek végbe a különböző fiziológiai szinteken, a száz és ezer előkészítő év során, de mindig annak teljes tudatlanságában, hogy ezek nyitások voltak „a másik állapotba”. Mielőtt a kis borneói makimajom szert tett a térlátásra, ami előkészítette a miénket, néhány fajnak meg kellett tapasztalnia számos zavaró, meghökkentő látványt, amelyek legkevésbé sem voltak „logikusak”, „matematikaiak” és természetesek a halak vagy a denevérek számára. És még most is, mi a mi emberi retinalátásunk, csupán az ibolyántúli és az infravörös tartomány közötti fény spektrumra szorítkozva, amit két-szemlencsés szemünkkel látunk? Továbbá, mivel amíg az új faj szilárdan meg nem veti a lábát, az evolúciós nyitás mindig vissza-visszazuhan a korábbi állapotba, e nyitás elkerülhetetlenül a kísérlet önkéntelen alanyának nyelvére és szokásaira fordíttatik le, azokon keresztül fejeződik ki, és így vastag lakkréteggel fedett, ami majdnem teljesen eltorzítja azt, ami a másik állapot tiszta, igaz megtapasztalása lehetne. Egész

idő alatt és minden felfogható nyelven találkoztunk sok „misztikussal”, „örülltel” és „hallucinálóval”, és természetesen hajlottunk arra, hogy elfogadjuk, sőt dicsőítsük azokat, akik leginkább eleget tettek a mi saját felfogásunknak Istenről, Szépségről, Apokalipsziszról vagy Mennyországról. De mit jelent egy ökörszemnek a denevér elképzélése a szépségről? A denevér egy kicsit „elvarázolt”, ez minden; de mégis csak van ott „valami”, még hacsak egy misztikus denevér Mennyországa is.

A Homo sapiens számára így azok a megnyílások létezésének különböző szintjein mentek végbe. S mivel bezárkózott egy mentális héjba – mint a tengeri sün a méshéjába, a kő elektronjai burkolatába, valamint a majom az életerejébe – a kitörési kísérleteknek leggyakrabban elsődlegesen mentális szinten kellett végbemenniük: elveszítjük tudatosságunkat a műtőasztalon vagy egy misztikus transzban vagy egyszerűen alváskor, és valahová máshová távozzunk. A régi rendszer bizonyos fokú elvesztése szükségszerűnek tűnik ahhoz, hogy eljussunk „máshová”, és ennek van értelme: nem indulunk útnak a következő faj „Mennyországa” emberi csizmában, és az ősmadár sem hullótesttel emelkedik levegőbe első repülésekor. Mint ahogy már korábban említettük: a régi faj gyengeségei nyitják meg az ajtót a következőhöz – egy ajtónak ki kell nyílnia. Mindvégig, a korokon át, ezért sok ajtót kell kinyitnunk a fejünkben és ritkábban a szívünkben; még lejjebb is mentünk a fiziológia létráján és kinyitottuk az alhas kapuit, lehetővé téve ezzel mindenféle pokoli és kegyetlen kis entitások beözönlését: különböző fajta, vad, dühöngő, félállati teremtmények, amelyek még mindig igen szép számmal népesítik be a Földet. S még nem is szólva azokról, akik végképp elhagyták a fajt felfelé, egy nirvánai vagy eksztatikus úrhajóban, és akik néha visszatértek, furcsa és elragadtatott motyogással. A költészet is azon finom másik állapot egyik „fordítása”, mely állapotot fajunk égő vággyal igyekszik megérteni, megragadni, csak nem tudja, miképp. Hogy ragadjuk meg a következő fajt?

Nem a mentális, nem a szív, nem a köldök, még csak nem is a mendence szint az, ahol kijutunk a másik állapotba, „a dologba” – ahogy Anya szokta mondani, mert nem talált rá semmilyen illőbb kifejezést. Mégsem jelenthetjük ki dogmatikusan és kategorikusan, hogy az összes nyitás a semmire nyílik. Hogy konkrétabbak legyünk: ezek egyike sem az a szint, ahol megkapjuk a tiszta „dolgot”, torzítás nélkül, az ő eredeti nyelvén. A következő faj a testben van. Ez nyilvánvaló. Hacsak nem a testben tapasztaljuk meg, fiziológiai vagy sejtszinten, fordítás marad egy idegen nyelvre, az alvás, eksztázis vagy meditáció szintjein keresztül, ami feltárhat mindenféle-fajta csodálatos és elkápráztató dolgot, de ezek mindazonáltal eltérített sugarak, a „valami” fordítása – ugyanúgy, ahogy az aranyhálnak akvárium üvegfalán *keresztül* kell néznie az emberre. Nehéz megmondani, vajon angyalinak vagy ördöginek látszunk az akvárium üvegfalán keresztül, de bizonyosan „valamilyen esemény” vagyunk a hal számára.

Ha „sejtszinten” történő kijutásról beszélünk, a biológia azonnal lecsap ránk apáról-fiúra szálló elkerülhetetlen és rendíthetetlen aminosav láncaival, melyek csak néhány kóros elváltozással tesznek kivételt. „Hogyan szándékozod megváltoztatni a DNS magok sorozatát, hogy létrehozod következő fajodat?... Uszonyai lesznek, szárnyai vagy egy harmadik szeme?” Az evolúció bizonyos fokán bizonyára nagy nehézséget jelentett egy mangán-zárvány számára, hogy megfogadjon benne egy pimasz, fel-alá úszkáló ostoros véglény szervezete. Egy új faj mindig szemtelen a régi szemében, mégis kell lennie a kettő között egy kapocsnak, egy kézzelfogható összeköttetésnek a szakadék áthidalására – egy fogantyúnak. A hiányosságunk nemcsak a jövőre vonatkozó elképzelésünk hiánya, hanem mindennek fölött a képtelenség, hogy felfogjunk bármi mást, mint a jelen javíthatóságát vagy kiterjesztését; jövőbeli emberünk még mindig ember lesz plusz ez, plusz az, és mínusz ez, mínusz az. Egy papucsállatka vajon a mangán kiterjesztése? Az ember vajon a páfrány kiterjesztése? Talán valami teljesen más! Hát akkor hogyan kapcsolódjunk

ehhez a „teljesen különböző dologhoz”? Nem tudjuk mi fogja áthidalni a szakadékot, mert nem tudjuk, hogy hol van a másik oldal. S az mégis a testben található.

Más szavakkal: a következő faj lehet, hogy egy tökéletesen másik világ lesz, oly különböző, mint a páfrány és a mezei egér. Nem egy ember-plusz, hanem egy másik lény, egy másik életforma az Anyagban, az ásványi, növényi és állatvilág utódja, mely utóbbihoz mi is tartozunk. Márpedig léteznie kell valamiféle összeköttetésnek, mint ahogy a vírus az összekötő kapocs az élet és a mozdulatlan Anyag között. Mi a híd az „életen-túlihoz”? – hogy használjuk Anya sántító kifejezését. Mily sajátossággal bír az az élet? A tudomány szerint a mutációk összessége, a DNS módosulásai a csírasejtekben az, ami létrehozza az új fajt az idő előrehaladtával. Ez lehet, hogy teljesen igaz, de eredendően mi indítja be azokat a mutációkat? „[A mutációk] tudatlanságunkban úgy tűnnek, hogy spontán módon keletkeznek”, ismerte el Darwin a maga idejében. És „tudatlanságunkat” nem oszlatják el modern ismereteink a DNS-ről, csak tudományos nyelvezetbe burkolják. A mai tudomány a mutációk „természetes” okaiként a következőket jelöli meg: 1.) véletlen hibák a DNS másolási folyamatában, amikor a sejt kettéosztódással utódsejtet hoz létre 2.) kozmikus sugárzás. Más szavakkal: véletlen, véletlen, véletlen...

De vajh megálltunk-e valaha is egy pillanatra, és figyelembe vettük-e a teremtményt, amiben végbemegy a mutáció? Mi köze van neki ehhez az egészhez? Lehet, hogy legalább is részben, *akarja* saját mutációját: környezeti levegőváltozásra vágyakozik fuldoklása (vagy növekvő alkalmatlanság-érzete) miatt. Tudjuk, hogy az evolúció „hajtóerejének” nincs matematikai leírása. De lehet, hogy a faj maga vagy néhány úttörője részt vesz az evolúciós nyomásban, tudatosan kezeli és irányítja azt az erőt – együttműködik –, és saját anyagi valójában megformáztat vele egy új létezési módot, mindaddig, amíg létre nem jön egy új egyensúly, egy kielégítőbb nyugalmi állapot a környezetben. Ez az „együttműködés”

valószínűleg mérhetetlen különbséget jelentene a folyamat gyorsasága tekintetében. Ez lenne az evolúciós „robbanás”? Vagyis, amit „mutációnak” hívunk, az talán csak a teremtmény kezdeményezte, saját érdekeiből fakadó belső nyomás külső eredménye, egy látható következmény, aminek oka kétségkívül elkerüli elektronmikroszkópjainkat és C-14 izotóp vizsgálatainkat. (Ténylegesen szükséges egy új tudományos megközelítés, ami tekintetbe venné a teremtmény saját evolúciójában játszott szerepét, vagyis, ami felhagyna az evolúciót egyoldalú – környezeti – ügynek tekintő hagyománnyal, és üdvözléné a második játékos színre lépését.)

Viszont egy új faj megjelenéséhez valahol kétségtelenül kell lennie valamiféle módosulásnak, egy új tényezőnek. Mi a változás lényege a páfrányban az ásványhoz képest és az állatban a növényhez képest? Formák tekintetében rögeszmések vagyunk – ó, a forma! –, de mi változott meg az egyik világtól a másikig... kivéve a helyváltoztatás sebességét? Kellott lennie egy átmenetnek a kő mozdulatlanságából a növényi élet felgyorsult növekedésébe, és egy másiknak az állati élet dinamikus kirobbanásába: mindez átmenet a helyváltoztatás tekintetében. Mostanság a fizikusok egy kicsit magukhoz tértek, és elektromágneses térről beszélnek nekünk, és az elektronok forgásáról az atommag körül. Einstein relativitást, viszonylagosságot tanított nekünk: a fizikai esemény paraméterei függenek a „viszonyítási keret” sebességétől, amiben az esemény végbemegy. Hogy egyszerűsítsük: a sebesség távolság dolga, a távolság a hangya hat lába, a sirály két szárnya, az ember két lába, sőt még a sugárhajtású repülőgép is – de mindez csupán egy gyorsabban vagy lassabban mozgó állat, többé kevésbé ötletes gépezetekkel megáldva, hogy lefedje a „messzét” vagy a „kívült”. De nagyon is meglehet, hogy a következő faj eljövendő „gépezete” vagy „szerve” oly mértékben felgyorsítja mozgását, ami a „kívült” és a „messzét” elavulttá teszi, és az ostoros állatka vagy a sugárhajtású repülőgép „távolsága” oly régi módúvá válik, mint a kő mozdulatlansága egy élőlény számára. Mi az az eszköz

vagy „szerv”, ami oly gyors mozgással képes felruházni minket, hogy azonnal elérjük a galaxisokat, és megszünteti a távolságot, mintha minden bennünk menne végbe, és mégis egy sejtekből álló, földhöz kötött anyagi test keretei között marad? Vajon testben létezik-e olyan működési mód, ami lehetővé teszi számunkra, hogy miközben sejt-falak rétegei borítanak minket – melyektől inkább embernek hisszük magunkat, mintsem egérnek – New Yorkban, Borneóban vagy Isten tudja hol lehessünk egy időben? Ha fiziológiailag vagy „földrajzilag” kapnánk egy ilyen „természetfölötti” mozgást, ez vitathatatlanul kialakítana egy másik fajt és egy másik világot. Ami „természetes” az ember számára, az természetellenes lehet egy hálnak, mert bizonyos, hogy a „természetes” elképzelése is fejlődik az egyik fajról a következőre, „A természetfölötti az, amit az a természet, amink most van, még nem ért el.” – ahogy Sri Aurobindo mondotta volt.*

És hol helyezkedne el a testben ez a szokatlan új működés, ami nem semmisítené meg értékes csírasejtjeinket, hanem megáldaná testünk összes sejtjét az élet egy vadonatúj üzemmódjával, és lehet hogy még egy új földrajzzal is, amit nem két-szemlencsés szemmel látnánk? Mivé lenne, akkor a sugárhajtású repülőgép, és az összes átkozott gépezetünk, beleértve a telefont és az úrrakétát? Egy teljesen különböző tér és idő fogalom – egy másik „viszonyítási keret”, egy másik determinizmus –, és lehet, hogy oly zavarba ejtő lenne, mint az elmozdulás a kő békés mozdulatlanságától a gerincesek nyüzsgéséig. És mívé lenne akkor a halál? És mívé lenne az Anyag ebben az új „rendszerben”? Vajon mi az Anyag – elektronjai, sejtjei és galaxisai – egy nem-kétszemlencsés szerven keresztül szemlélve, vagy valami máson keresztül, mint a mikroszkóp vagy teleszkóp, melyek csupán ugyanazon ósdi retinai-látásunk kiterjesztései?

A biológia és fizika leírja egy adott környezet törvényeit, az emberi akváriuméit: az akvárium nézi magát üvegfalain keresztül. De mi történik, amikor elmozdulunk egy másik környezetbe, mint ahogy

* *Gondolatok és aforizmák*, XVII, 88.

ezt megtette a kétéltű, amikor kilépett az élet nyílt levegőjébe? A régi törvények darabokra hullanak, és megjelenik egy másik, előre nem látható „élet” vagy „életen-túli”.

Marad még az, hogy megtaláljuk a hiányzó „láncszemet”. Ha e fájdalommal teli emberi faj (melyet elképzelhetünk egy valódi Paradicsomban élve a Földön, valódi testben, halál és korlátozó falak nélkül) nirvánai piruettjeiben, ekstázisaiban, mentális görcsöléseiben vagy álmaiban nem találhatjuk, akkor hol a csudában lehetnénk meg? Az egyik fajtól a másikig, az egyik világtól a másikig mozogtunk, egyik szűk börtönből egy másik nem túl tágasba. Lehet, hogy a következő világ a kiterjedt és nem korlátozott ember világa lesz?

Anyával tetten értük (és ezt le is jegyeztük) a teremtményt az evolúció folyamata közepette. Anya fajunk szándékos mutációjának története. Vele – ahelyett, hogy misztikus magasságokba vagy költészetbe menekülnénk – le fogunk ereszkedni a sejtek tudatosságának kalandjába, kutatva az eljövendő környezetet és a sejtmechanizmust: az *új tényezőt*, ami majd kinyitja börtönünk kapuit és kivet minket egy új Földre, ugyanúgy mint egy napon az első kétéltű földet ért egy új világ napos partján.

57.107 – Egy új világ SZÜLETIK. Ez nem a régi világ, ami változik, ez egy ÚJ világ, ami most születik, és pontosan az átváltozás időszaka közepén vagyunk, amikor a kettő átfedi egymást, amikor a régi még mindenható és teljes mértékben uralja a mindennapi tudatosságot. De az új beúszik, még nagyon szerény és észrevétlen – oly észrevétlen, hogy külsődlegesen alig zavar bármit is... pillanatnyilag, és teljes mértékben érzékelhetetlen a legtöbb ember tudatosságában, de működik, növekszik.

56.103 Minden alkalommal, amikor a már létező kombinációk között egy új tényező megjelenik, a határok átszakadását

okozza, mondhatnánk... A modern tudomány érzékelései kétség kívül sokkal közelebb értek a következő valóság kifejezéséhez, mint mondjuk a Kőkorszak tudománya. Azonban még azokat is hirtelen teljes mértékben idejét múlttá, meghaladottá és valószínűleg ósdivá teszi az eddig tanulmányozott Világminőségben egy ezidáig nem létező valami eljövetele. E változás, az egyetemleges tényező hirtelen megváltozása, a legnagyobb valószínűséggel egyfajta káoszt fog előidézni érzékelésünkben, mely káoszból egy új tudás emelkedik majd ki.

Ez az „új tényező”, a sejtek elméje, ugyanúgy végzi most az emberi világ lerombolását, ahogy gondolkodó elménk lerombolta a majmok világát.